

[Ole Vig Jensen]

også tilhængere af at slette 25-års grænsen. Vi mener, at al erfaring viser, ikke mindst igennem de seneste år, at der er et vældigt behov i befolkningen for at kunne tilrettelægge aktiviteter på tværs af de aldersbarrierer, der eksisterer i lovgivningen. Så alene af den grund er det en sag, der er værd at fremme.

Men om det skal medføre stærkt øgede økonomiske forpligtelser, synes jeg i høj grad et et andet relevant spørgsmål at stille. Vi vil fra radikal side godt melde, at det ikke er det, vi vil prioritere højest. Vi mener, at man, som hele situationen er, meget let løber den risiko, at det bliver børne- og ungdomsarbejdet og de bevillinger, der gælder på dette område, der kommer til at betale for en meget kraftig udvidelse af kredsen, som kan søge støtte, hvis man ophæver 25-års grænsen. Jeg vil også tro – uden at vide, om det er rigtigt – at foreningslivet vil være betænkelig ved en sådan udvikling.

Det har været klart prioriteret af Folketinget tidligere, og jeg mener også, det skal være det fremover, at børne- og ungdomsarbejdet må have højeste prioritet. Men der er vel ingen, der siger, at det ikke er muligt at opheve en aldersbarriere ud fra ønsket om at skabe mulighed for fælles aktiviteter mellem generationerne, uden at det behøver at være på absolut de samme økonomiske vilkår. Det synes jeg er en overvejelse, man kan gøre sig. Man kan måske oven i købet på dette felt sætte et forsøgs- og udviklingsarbejde i gang.

Nogle af betænkningens forslag går på at give handicappede, flygtninge, indvandrere, de idrætssvage grupper, de foreningsløse, bedre betingelser for at kunne deltage aktivt i breddeidrætten. Det synes jeg alle sammen er synspunkter, som det er rigtigt at søge fremmet.

Når det gælder handicapidrætten, har jeg bemærket, at de selv har sagt, at de ikke synes, at man kan henvise dem til fortsat forsøgs- og udviklingsarbejde. Det synes jeg er rigtigt ud fra en isoleret betragtning. Handicapidrætten har udviklet sig så stærkt i de senere år, at den har krav på en mere permanent placering og dermed også bevågenhed. Men selvfølgelig har handicapidrætten som alle andre interesse i at deltage i forsøgs- og udviklingsarbejde med henblik på at komme videre og forny sig undervejs.

Det er lige så vigtigt, tror jeg, at vi åbner for de muligheder, der er gjort forsøg med, ved at give flygtninge, indvandrere, foreningsløse muligheder for at deltage i breddeidrætten på andre betingelser end de gældende, de eksisterende. Jeg har i hvert fald noteret med glæde, at også foreningslivet har ønsket at gå med i sådan et arbejde.

Et af de store problemer, der er kendt, og som vil være gældende også i de kommende år, er rekrutteringen af ledere til dette vigtige foreningsarbejde. Det synes jeg er en sag, vi alle må tage meget alvorligt, og jeg er ikke i tvivl om, at det vil kræve øgede ressourcer. Her synes jeg også, vi skal prøve at gå nye veje, de er vel betrådt i en vis udstrækning, nemlig muligheden for at frikøbe ledere, der påtager sig en særlig indsats især i børne- og ungdomsarbejdet, muligheden for at etablere kombinationsansættelser, kombinationsstillinger for folk, der ønsker at gøre et stykke arbejde i det frivillige forenings- og ungdomsarbejde, når det gælder breddeidrætten og vel også bredere endnu.

Hvis vi skal gøre os håb om fortsat at kunne skaffe de nødvendige ledere og instruktører til dette vigtige arbejde, bliver vi nødt til at betræde nye veje på dette felt. Det er jeg ikke i tvivl om, og det synes jeg man skal tage fat på allerede i det kommende år.

Jeg vil med den tid, der er til rådighed, henvise til to vigtige – synes jeg selv, og man må undskylde mig – områder. Det ene er de erfaringer, der er gjort foreløbig inden for 10-punkts programmet, med det forsøgsudviklingsarbejde, der har været i gang. Det kom lidt senere i gang end så mange andre af de aktiviteter, som har set dagens lys. Men der er spændende forsøg i gang, og jeg skal opfordre til, at man i den periode, der kan gå, fra dette forsøgsarbejde nu så småt afvikles, og til vi eventuelt som sagt får en ny lov om tilskud til folkeoplysning, overvejer i Kulturministeriet at afsætte midler til forsøgs- og udviklingsarbejde, der kan fortsætte og udbygge den virksomhed og de erfaringer, man har gjort.

Jeg vil tillade mig at henvise til det handlingsprogram, som Folketinget netop har vedtaget om etablering af skolen som lokalt kulturcenter. Her lægges der op til, tror jeg, et meget spændende udviklingsarbejde, der giver mulighed for at inddrage foreningslivet i lokalsamfundet med henblik på at udvikle